

החברותא

החברותא בטאען פנימי לחברים גליון מס 590 בס"ד ערש"ק פר' נצבים כ"ו אלול תשע"ח

פנינים יקרים - המלכת ה'

ה' שפתי תפתח וכו' יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו, כך צריך תפלה שיוכל להתגבר אך לפעמים גם כח התפלה אין לו שיוכל להתפלל לפניו על זה מבקשים ה' שפתי תפתח שהשי"ת יפתח שפתינו בתפלה שנוכל להתפלל לפניו.

אבו"ת אמהו"ת עולה למספר רא"ש הש"נה (861) להורות שבזכותן אנו נזכרין לטובה בראש השנה. (צבי לצדיק)

בעת שכביכול בא לשפוט את הארץ היינו בימי ראש השנה אזי יחד הרים ירגנו - שהאבות מתפללין לפני השי"ת שירחם על בני ישראל, ובזה ישפוט תכל בצדק ועמים במישרים. (חסד לאברהם)

... כאשר ישים האדם ללבו גדלות הקב"ה גבורותיו ונוראותיו ואשר בחר בנו לעבודתו וליראתו ולתורתו והוא הינו בריה שפלה ונבזה תולעת ולא איש איך לא ישמח ויגיל מאד. ועם השמחה הזאת אנו נגשים לתפלות מלכויות וכו'.

הבורא כ"ה משפיע תמיד לכל העולמות, כביכול יש תענוג להשי"ת מה שמקבלים מאתו השפע. ואם ח"ו אין אנו מקבלים השפע והיא ניתנת לחצונים יש להקב"ה צער גדול מזה. וזהו כוונת הזה"ק (תיקו"ז ע"ה) בריש כל שתא ושתא אינן צווחין הב לן חיי הב לן מזוני וכו' כלומר למענינו תן חיים וכן מזונא כדי שיהיה להקב"ה תענוג נמצא לפי דברנו אלה שגם המקבל משפיע להקב"ה תענוג. (קדושת לוי)

אני מאמין באמונה שלמה שהבוית"ש הוא בורא ומנהיג וכו'. הכוונה בזה שלא זו בלבד שאנחנו מאמינים שהוא ברא כל העולמות אלא שהוא גם עתה "מלך" מנהיג אותם תמיד ועינינו צופיות על הנגלות ועל הנסתרות. בסיבת האמונה הזאת עם ישראל בהשגחת ה' בכל פרט ופרט על כן הוא קרוב אלינו כמאה"כ ומי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו בכל קראנו אליו (דברים ד, ז).

וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. הנה בכל השנה יש מסך המבדיל בין ישראל לאבינו שבשמים אבל בר"ה אין שום מבדיל וזהו וידעת היום זה ראש השנה תתאפשר לנו והשבות אל לבבך בלי מסך להתחבר (ידעת מלשון חיבור) אל לבבך בידיעה שה' הוא האלקים אין עוד. (כנסת יחזקאל)

כל ישראל נקראו צדיקים כשנ"א ועמך כולם צדיקים כאשר בא הארה מהתגלות מלכות שמים נעשה על ידי זה קרוב להשי"ת ומתחיל לדרוש את ה' בהמצאו ונולד לו מזה שמחה גדולה כמ"ש אור צדיקים ישמח. (פרי לצדיק)

למענך אלקים חיים. רצה לומר שהכתיבה לחיים יהיה למענך - שיתרבה כבוד שמים על ידינו. (ישמח משה)

לדעת האמונה האלהית אל האברים ואל בי ישרא

גבולה שנה וקלוגיה, גאל שנה וזכוגיה
שנה טובה וחזונה
גבולה וגבולה טובה

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשק שיחת הרא"ש ז"ע"א תשעה באב תשל"ה ה'אב ל'צפ"ס ע"א.א.

ולדאבוננו עד היום אנו נמצאים במצב הזה של המרגלים, ולכן אנו עדיין יושבים על הארץ בלילה הזה בגלל חטא המרגלים. עוד לא התאחדנו ביחד. ולכן כאשר החבר מכה אותי אני שוכח שהוא שליח מהבחינה של "ושכותי את כפי וראית את אחורי", שבעצם זה הרבש"ע שקורא אותי, בני! אל תשכח ממני, תזכור תמיד שאני נושא אותך על חיקי כגמול עלי אמו.

אך למרות ש"ידע שור קונוה וחמור אבוס בעליו, עמי לא ידע ישראל לא יתבונן". זוהי הסיבה לתשעה באב שאנו יושבים עכשיו על הארץ. אנו מסתובבים מבולבלים, וכל פעולה שאנו פועלים איננו עושים בהתקשרות כאותה בחינה של הצדיקים הגדולים. אנו מתחמקים בטענה "מי יכול להדמות אליהם ולעשות כמעשיהם". דעו, גם הם היו בני אדם כמונו, ומי שהביא אותם לתוך העבודה הזו הוא שולח אותה גם אלינו. ולמרות שכל ימיהם הם עברו את כל הצרות והיסורים המרים ולא נשברו ונסוגו אחור, אם ח"ו נוגעים לנו בנקודה קטנה מיד אנו נשברים ומתרסקים. ובעוד שהם לא נהיו מבולבלים, היסורים הללו מביאים אותנו לבלבול הדעת. הם נתנו שינשכו אותם בכדי להגיע לשלימות הביטול, עד שביטלו את עצמם והגיעו לבחינה של "מלא כל הארץ כבודו" ו"ברוך כבוד ה' ממקומו". ולכן עדיין לא נגאלנו, כי כל עניין הבית השלישי תלוי באחדות ורק כאשר נתאחד אז נזכה לבית השלישי.

שהרי הבית השלישי הוא מקום הקרבת הקרבנות. הרבש"ע ציוה שבני ישראל יקריבו לפניו קרבנות במקום ששכן הבית הראשון והשני. ויש להבין את ענין הקרבן שהוא סתום וחתום.

מהו פשר הענין הזה ששוחטים שור ושורפים אותם. אכן הרבש"ע רצה להראות לנו בזה את פנימיות ענין בית המקדש שהוא כמו קרבן עולה שכליל תקטר. מן השור שהיו מקריבים לעולה על גבי המזבח לא היה נשאר כלום, רק מעט אפר, וזה בא ללמדינו את פנימיות ענין בית המקדש שהיא ביטול גמור, שהאדם יבטל את עצמו בבחינת "ואנכי עפר ואפר", "ונחנו מה".

והיום שאין לנו בית מקדש התפילה היא במקום קרבנות כמו שנאמר ונשלמה פרים שפתינו, והיא צריכה להיות באותה בחינה כמו הקרבנות. ועל זה אנו מבקשים "ותערב לפניך עתירתנו כעולה וכקרבן", דהיינו כמו שקרבן עולה היה מתוק לפני הקב"ה כך יהיו התפילות שלנו מתוקים לפניו. ואיך יהיה הדבר הזה? כאשר התפילה שלנו תהיה באותו ביטול כקרבן עולה. בזמן שבית המקדש היה קיים היו מקריבים בו קרבנות כל יום ובכל שבת ויום טוב, ועכשיו שחרב בית המקדש התפילה היא במקום קרבן "ונשלמה פרים שפתינו" והיא צריכה להיות בבחינת קרבן עולה - כליל תקטר. וזה יהיה ענין הקרבנות של הבית השלישי. באותם הימים ישבו איש תחת גפנו ותחת תאנתו ולא יהיה יצר הרע, ולא יצטרכו לקרבנות כי לא יצטרכו לכיפור עוונות. הקרבנות באותם ימים יהיו מה שנעבוד את הרבש"ע בביטול כעולה וכקרבן. כפי מה שכל אחד הכין את עצמו, וכפי ערך הביטול והשגת הבורא שלו, כך יהיה ערך הקרבנות.

ומכיון שהדבר תלוי בהכנה אנו מבקשים "ותערב לפניך עתירתנו כעולה וכקרבן". שלא נאכל נהמא דכיסופא. כי כל עוד שלא נבנה הבית השלישי אנו יכולים לתקן, ואיך? ע"י "ונשלמה

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמי קודם

פרים שפתינו", שהתפילות שלנו יהיו כעולה וכקרבן. וכמו שקרבן עולה הוא "כליל תקטר" כך תפילתנו כליל תקטר, וכל תפילה שאנו מתפללים והיא עולה למעלה נבנה ממנה בית המקדש. וכי מה היה עולה למעלה מקרבן העולה - אש, כשהתפילות שלנו עולות לרבש"ע עולה אש שממנה נבנה הבית השלישי (שיהיה מאש).

ומכיון שבית המקדש נבנה מהאש של עבודתנו ותפילתנו לכן הגלות שלנו ארוכה כל כך. מעת שחרב הבית הראשון עד שנבנה הבית השני היה די בשבעים שנה, היות שבדור ההוא היה שמעון הצדיק שהיה משיירי כנסת הגדולה, ונשארו עוד מאה ועשרים הזקנים שעליהם נאמר "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה", והיות שהם היו צדיקים גדולים זכו לבנות הבית בשבעים שנה. אולם עכשיו בבנין הבית השלישי צריך להיות בחינת "ויקבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ", כי בשביל שיהיה הבית בשלימות צריך שיתקבצו כל היהודים וכל הניצוצות הנידחים, ואם ח"ו חסר ניצוץ אחד מכלל ישראל לא יכול הבית השלישי להבנות, כיון שהגאולה תהיה כאשר כלל ישראל יהיה בשלימות כמו אדם הראשון קודם חטא עץ הדעת. רק כאשר יחזרו להיות בשלימות כמו שאדם הראשון היה קודם החטא אז תיפסק הגלות, ורק כאשר יהיה "ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ" תהיה הגאולה השלמה.

ואיד נגיע לכך שיהיה "ונשלמה פרים שפתינו" ועבודתנו תהיה באופן ש"תערב לפניך עתירתנו כעולה וכקרבן"? רק ע"י "ושכותי את כפי וראיתי

את אחורי". השלימות הזו לא יכולה להיות אלא ע"י בחירה, ע"י הביטול של עצמו כעולה וכקרבן. וזה אינו יכול להיות רק אם נהיה ביחד ב"שבת אחים גם יחד". אז נזכה אחד את השני שיהיה "ויקבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ". במצב שלנו אף אחד לא יכול להגיע לקבץ את הנידחים, מכיון שאיננו יכולים להגיע למקום בו הם שבויים, יש שם כאלו קליפות שאפילו הצדיקים האמיתיים לא יכולים להגיע לשם. לכן הגאולה תהיה ע"י "למעני למעני אעשה". וע"ז אנו מבקשים "למענד אלוקינו עשה ולא לנו, ראה עמידתנו דלים וריקים". ולשם כך עלינו להתאחד כל עם ישראל עם הצדיקים עמודי העולם.

אולם אם האדם הוא בהתקשרות הוא לא מתפעל מן הקללה או הרוגז או הבושה שחבירו מבייש אותו, להיפך, הוא מוסיף לו אהבה ואחוזה וריעות ביתר שאת, מכיון שהוא היה שליח להזכיר לו ולהחזיר אותו אל המלחמה הגדולה שלו. הוא כבר שכח מאין הוא בא ולאן הוא הולך ולפני מי הוא עתיד ליתן דין וחשבון, ובא חברו ובמעשה הזה הזכירו מי הוא ומה טיבו. ואם כן דווקא אחר מאורע כזה הוא צריך להשאר האוהב הכי גדול שלו היות שהוא עוררו לתשובה. אולם לדאבוננו אין אנו חיים כן, ובשעת נסיון אנו רבים אחד עם השני, ויוצא מזה לשון הרע ומחלוקת. לכן אנו נמצאים עדיין בגלות ויושבים על הארץ בלילה הזה של תשעה באב, גלות ששורשה בבכיית המרגלים שדברו לשון הרע על ארץ ישראל ולא האמינו בה'.

המשך יבוא אי"ה

הַמֶּלֶךְ פְּנִינִים יָקָרִים

ענין עלינו לשבח הוא ההבטחה גדולה לאומת ישראל שלא תשוב תפילתנו ריקם, מפני שאין חלקנו כעובדי אלילים ולא גורלנו כהם, אבל ישראל משתחוים לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה ועמו החדש והרחמים לרחם ולחנן אל כל המתפלל אליו, ואם כן בכל תפלה שאדם מתפלל ראוי לאמרה להבטיח נפשו, הבטחה שלמה שלא תשוב תפילתו ריקם.

זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים וכו'. לאיזה חיים? לחיים שמלך חפץ בחיים אשר בכל חיותנו נחפץ את המלך שנוכל לקבל עלינו מלכותו ואדנותו בחפיצה וברצון הלב. (אמרות משה-קאברין)

זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים. הקב"ה חפץ חיים, וחפץ היינו בלי טעם ולא רחמים אלא חפץ. על כן אפילו לרשע לא יחפץ במותו אעפ"י שלפעמים לרע לו, אבל הקב"ה חפץ בחיים על כן אמרינן מתחילה זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים רק דרך חפץ ושוב מתפללים ליותר מזה שיחיינו חיים של רחמים חיים של צדיקים.

המתפלל על רפואה לא יתפלל דרך תפילה תיכף, רק תחילה ישבח דרך שבח לבורא עולם שהוא רופא חולים ובמחשבתו יכוין להמשיך רפואה להנרצה והבורא עולם היודע תעלומת לב הגנה הוא יעשה בקשתו ועוד מרם יקרא השי"ת יענהו. (בני יששכר)

אתה קדוש וכו' תקנו אנשי כנסת הגדולה להזכיר בכל תפילה קדושת השם בטרם נבוא לבקש על נפשנו וכו' והיינו שעל שם רחמיו להשפיל עצמו ולקבל תפלתנו ולהשגיח על צרכנו. קדוש היינו שפורש עצמו כביכול ממרום שבתו ולהשגיח על יושבי ארץ שפלה. ועי"ז שמזכירים קדושת השם אנו נשענים לבוא לפני המלך יתב"ש בשאלת צרכינו. (דרשות רבינו יוסף נחמ"י)

וכל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ. שלא יהיה נמסר ביד יצה"ר, כי כל זמן אשר עוד כח היצר למשול באדם הוא עובד לשני אדונים עושה רצון ויצרו ויצרו אך אם האדם זוכה לקבל עול מלכות שמים באמת ומעביר ממשלת זדון מקרבו אזי תופיע בקרבו עול מלכות שמים. (תפארת שלמה)

וידע כל פעול. בתפלת ר"ה שהוא יום הדין אין אנו מזכירים כלל צרכי הגשמיים רק עיקר התפילה שיתגדל כבודו יתברך כי זהו העיקר. והצרכים הגשמיים ממילא בא יבוא כיון שנתקן למעלה בתיקון השכינה יתוקן גם למטה בכל צרכי האדם. (אמרי אמת אורזיטשוב)

בראש השנה נברא האדם ועיקר מעלת האדם שהוא מדבר ולכן בתחילה צריכין לשעבד הקול והדבור לשמים והוא קול השופר ופסוקי מלכויות זכרונות ושופרות כענין שכתבו חכמינו ז"ל (סוכה מב) כשתינוק מתחיל לדבר אביו מלמדו תורה. (שפת אמת)

עלה אלקים בתרועה ה' ממקום קדשו (תהלים מז) להורות בזה גודל חסדי הבוית"ש ביום הזה ר"ה יום הדין אשר המסטינים עומדים לקטרג על בני ישראל והשי"ת ברחמיו הגדולים מגביה ומעלה אותם למעלה ראש לעולם שכולו רחמים וחסדים, וזהו עלה אלקים מדת הדין למדת הרחמים ע"י התרועה לשון התעוררות תשובה. (כנסת יחזקאל-רדומסק)

אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם (ר"ה מז) לכאורה מה יום מיומיים הלא בכל יום אנו אומרים ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד. אמנם הכח שלנו בכל ימי השנה להמליכו יתברך נובע ממקור ראשית השנה והיינו שעל ידי שהשי"ת זיכה אותנו לומר לפנינו מלכויות בר"ה יש לנו הכח בעצמנו להמליכו עלינו תמיד. (תורת אמת)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

